

[Simonsen.]

litiet, som foretog en Undersøgelse og afviste Sagen, men det forhindrede ikke, at han blev ved at fremsætte sine Anklager, ligesom Tømrrermester P. Hansen nu gør det. Saa greb Justitsministeren til i Henhold til den nye Retsplejelov — jeg husker ikke Paragraffen i Øjeblikket, men det er ogsaa ligegyldigt — og bragte Sagen frem til offentlig Undersøgelse for en Domstol. Det var vistnok rigtigt, da Hr. Stockmann nu sikkert vil ophøre med sine Anklager. Jeg mener ikke, at den højtærede Justitsminister kan undslaa sig for at beordre denne Sag angaaende Tømrrermester P. Hansen, hvis Tilfælde er ganske parallelt med Stockmann-Sagen, ført frem for Domstole, saaledes at vi kan blive fri for disse gentagne offentlige Anklager mod Sagførere og Retsembedsmænd. Og hvis den højtærede Justitsminister gør det, kan det maaske føre til, at Tømrrermester P. Hansen kan blive indlagt til Observation ligesom Hr. Stockmann; det vil jo kun være glædeligt, for saa faar Offentligheden en Besked, som den tror paa. Det maa være ubehageligt for de paagældende lige saa vel som for den omtalte Kulgrosserer og Statsbanerne evig og altid at blive injurieret offentligt. At de, der bliver injurieret af Tømrrermester P. Hansen, ikke selv foretager sig noget, kan ikke forundre den højtærede Justitsminister, for den omtalte Kulgrosserer havde jo erklæret, at det ikke kunde falde ham ind at røre ved Hr. Stockmann, han kunde for ham skrive, hvad han vilde; og de andre ser rimeligvis paa Hr. P. Hansen paa samme Maade. Men derfor er det lige ubehageligt, og det er demoraliserende for Retsbevidstheden. Derfor synes jeg, det maa have en Ende, og det ligger i den højtærede Justitsministers Haand, hvis han blot anvender samme Fremgangsmaade som overfor Hr. Stockmann.

Jeg har ved tidligere Lejligheder omtalt Fængselsarbejdet, et Arbejde, som jeg har interesseret mig en Del for. Siden da er der sket en Forandring, men den trufne Ordning er ikke tilfredsstillende. Man vil vide, at der til det høje Ting i disse Dage er indsendt en Besværing fra de interesserede Parter, vistnok baade Arbejdere og Arbejdsgivere for at faa dette Spørgsmaal taget op til Overvejelse igen. Det er vist ogsaa meget ønskeligt, men jeg skal ikke beskæftige mig dermed i Øjeblikket, da jeg har hørt, at dette Spørgsmaal vil blive omtalt fra anden Side.

Derimod vil jeg omtale nogle andre Institutioner, ganske vist af en anden

Karakter, hvis Virksomhed noget nær har samme Indflydelse paa de frie Arbejdedes Stilling som Fængselsarbejdet. Vi har en hel Del filantropiske Institutioner, som faar Tilskud direkte eller indirekte af Staten, og som støttes af forskellige Kommuner og Institutioner, f. Eks. „Frelsens Hær“s forskellige Herberger, „Arbejde adler“ og andre lignende Arbejdshjem. Disse Institutioner udfolder en meget pæn Virksomhed, og jeg har ikke i Sinde at ville tale for, at Støtten skulde berøves dem, men naar den Statsstøtte og anden offentlig Støtte, de faar, blot medfører, at gifte Arbejdere bliver ledige i lige saa stort Tal, som unge Mennesker og ugifte bliver beskæftiget ved disse Institutioner, er der et Forhold til Stede, som det nok er værd at skænke lidt Opmærksomhed. Der har i den senere Tid lydt Besværinger over den Maade, hvorpaa disse filantropiske Institutioner arbejder, og hvorved gifte Folk gøres arbejdsløse, for at ugifte kan støttes. Der maa kunne findes en Maade, hvorpaa Støtten til disse Institutioner, som væsentligt eller kun er beregnet paa ugifte arbejdsløse og hjemløse, kan fordeles saaledes, at den kommer de paagældende til gode, uden at det gaar ud over andre, for ellers bliver det kun en March paa Stedet; og nogen særlig Fordel ved at faa en Familiefader gjort arbejdsløs, for at en ugift kan faa Arbejde, er der samfundsmæssigt set ikke. Disse filantropiske Institutioner byder ikke saadanne Forhold for det Arbejde, som de lader deres Klientel udføre, at nogen gift Mand eller Familieforsørger overhovedet kangøre Brug deraf; de byder kun saadanne Forhold, som kan passe for ugifte Folk, enligt stillede Personer, idet man paa Grund af Statsstøtten producerer til en saadan Pris, at der overhovedet ikke kan være Tale om, at de frie Arbejdere kan konkurrere. Dette er betænkeligt, og der er derfor al Grund til at tage det Spørgsmaal under Overvejelse, om man ikke kan træffe en saadan Ordning, at Goderne bevares, men Ulemperne forsvinder. Det vil jeg gerne henstille til interesserede Medlemmer af dette høje Ting at medvirke til.

Saa har jeg et Par Bemærkninger til den højtærede Forsvarsminister. Staten har opført et Militærhospital, som vistnok har kostet henimod 6 Mill. Kr., og som ogsaa er en stor og meget anseelig Bygning. Den er saa stor, at man et Øjeblik overhovedet ikke syntes at vide, hvad man skulde anvende den til. Efterhaanden la-der det til, at man har faaet i alt Fald noget at anvende Bygningen til. Marinehospitalet er flyttet ud til denne